

Sygn. akt IX Ka 1155/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2014 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Klaudiusz Senator

Sędziowie: SSO Adam Zarzycki

SSO Krzysztof Sójka (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Anna Misztal

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Lecha Ozierowa

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2014 roku

sprawy **Ł. P.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 178a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Skarżysku Kamiennej

z dnia 6 maja 2014 roku sygn. akt II K 244/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt 1155/14

UZASADNIENIE

Ł. P. oskarżony został o to, że:

w dniu 25.07.2014r. w miejscowości S. woj. (...) prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki F. (...) o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości (wynik I badania 2,31 promila, wynik II badania 1,84 promila, wynika III badania 1,64 promila alkoholu we krwi)

tj. o czyn z art. 178a § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 6 maja 2014r. w sprawie sygn. akt II K 244/13 Sąd Rejonowy w Skarżysku Kamiennej orzekł:

I. oskarżonego Ł. P. w ramach zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu uznał za winnego tego, że: w dniu 25.07.2012r. w miejscowości S. woj. (...) prowadził

w ruchu lądowym samochód osobowy marki F. (...) o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, tj. popełnienie przestępstwa

z art. 178a § 1 kk i za to na podstawie art. 178a § 1 kk w zw. z art. 33 § 1

i 3 kk orzekł wobec niego karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych,

II. na podstawie art. 42 § 2 kk w zw. z art. 43 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego Ł. P. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat,

III. na podstawie art. 43 § 3 kk zobowiązał oskarżonego Ł. P. do zwrotu dokumentu prawa jazdy,

IV. na podstawie art. 49 § 1 i 2 kk orzekł od oskarżonego Ł. P. świadczenie pieniężne w wysokości 400 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej,

V. na podstawie art. 627 kpk zasądził od oskarżonego Ł. P. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 6.969,34 złotych tytułem kosztów sądowych, a w tym kwotę 100 złotych tytułem opłaty od wymierzonej kary.

Apelację od wyroku tego w całości na korzyść oskarżonego Ł. P. wniósł jego obrońca i na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 kpk wyrokowi temu zarzucił:

obrazę przepisów postępowania, mających istotny wpływ na treść wyroku, a to:

- art. 7 kpk, art. 5 §2 kpk, art. 4 kpk, polegającą na całkowicie dowolnej ocenie materiału dowodowego sprawy oraz interpretowaniu wszelkich zaistniałych wątpliwości w sprawie w oparciu o zeznania świadka P. P. złożonych w postępowaniu przygotowawczym, które świadek ten odwołał w postępowaniu sądowym, a także nie poparte żadnym materiałem dowodowym, co w efekcie doprowadziło do błędnego ustalenia stanu faktycznego sprawy i skazania Ł. P. za przestępstwo kierowania pojazdem w stanie nietrzeźwości, pomimo braku jakichkolwiek obiektywnych dowodów winy oskarżonego,

- art. 413 § 2 pkt 1 kpk, polegającą na nieokreśleniu w sposób dokładny opisu przypisanego oskarżonemu czynu poprzez niewskazanie w nim stopnia stanu nietrzeźwości oskarżonego oraz dokładnego czasu popełnienia przypisanego przestępstwa,

- art. 183 § 1 kpk polegającą na nieuprzedzeniu przez Sąd świadka P. P. o prawie o odmowie udzielenia odpowiedzi na pytania, kto kierował samochodem w dniu 25 lipca 2012 roku w określonych godzinach w sytuacji kiedy odpowiedź na to pytanie mogłaby narazić go na odpowiedzialność za przestępstwo kierowania samochodem w stanie nietrzeźwości,

- art. 624 § 1 kpk poprzez niezwolnienie oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w sytuacji gdy ich uiszczenie jest dla niego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację osobistą, rodzinną, majątkową oraz wysokość uzyskiwanych dochodów.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu ewentualnie

o uchylenie zaskarżonego wyroku i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego Ł. P. jest bezzasadna w stopniu oczywistym, co oznacza iż brak jest podstaw zarówno do uwzględnienia jej zarzutów jak i wniosków końcowych, a ponadto brak jest podstaw do zmiany lub uchylenia zaskarżonego wyroku z urzędu przez Sąd apelacyjny. Lektura tak zarzutów apelacji jak i uzasadnienia wskazuje iż jej autor główną uwagę poświęca zarzutowi obrazy prawa procesowego a to art. 7 kpk, art. 5 § 2 kpk i art. 4 kpk mającej mieć wpływ na treść orzeczenia bowiem doprowadziła w konsekwencji do błędnych ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku.

W żadnym zakresie nie można zgodzić się z wywodami apelacji mającymi wskazywać na możliwość takiej obrazy prawa procesowego w tym przedmiocie. Sąd Rejonowy zebrany w sprawie materiał dowodowy ocenił prawidłowo kierując się

wymogami art. 7 kpk. W szczególności stwierdzenie to ocenić należy do najistotniejszego dowodu winy oskarżonego jakim są zeznania świadka P. P. złożona na etapie postępowania przygotowawczego (k. 18,19 akt sprawy).

Z zeznań tych wynika wprost, iż oskarżony Ł. P. w dacie przypisanego mu czynu kierował samochodem osobowym w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości.

Sąd Rejonowy przekonywująco i logicznie uzasadnił dlaczego dał wiarę akurat tym zeznaniom, a odmówił wiary zeznaniom tegoż świadka z rozprawy sądowej

(k. 144-145) gdzie treść zeznań świadek ten istotnie zmienił. Ma rację Sąd orzekający uznając m. in., że zmiana zeznań przez tegoż świadka jest następstwem „poczucia fałszywej lojalności wobec oskarżonego, który jest jego kolegą”. W żaden logiczny sposób tak sam świadek P. P. jak i obrońca oskarżonego już w treści apelacji nie tłumaczą powodów zmiany tych zeznań.

Obrońca oskarżonego wskazuje w treści apelacji co prawda na możliwość takiej postawy świadka, gdyż to świadek mógł kierować samochodem oskarżonego

w dacie zdarzenia i być pod wpływem alkoholu, a tym samym obciążając oskarżonego na etapie postępowania przygotowawczego dążyć do uniknięcia odpowiedzialności karnej. Taka wersja przedstawiona w apelacji nie znajduje jednak żadnego oparcia w okolicznościach bądź dowodach sprawy. Nikt, w tym sam oskarżony Ł. P. nie wskazuje na możliwość kierowania samochodem przez świadka P. P.. W tej sytuacji zupełnym nieporozumieniem jest podnoszony w treści apelacji zarzut obrazy przepisów art. 183 § 1 kpk. Sąd Rejonowy w treści uzasadnienia wyroku odnosi się do tej kwestii jednakże w innym aspekcie bowiem problem uprzedzenia świadka P. P. o wynikających z treści art. 183 § 1 kpk prawach wiąże ze zmianą treści jego zeznań i ewentualnie grożącą mu odpowiedzialnością karną za przestępstwo z art. 233 kk.

Z apelacji obrońcy natomiast wynika, że uprzedzenie o prawach przewidzianych przepisem art. 183 § 1 kpk wiązać należy z możliwością przyjęcia wersji, iż to świadek mógł kierować pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości.

Zwrócić należy uwagę na istotną okoliczność którą pomija milczeniem obrońca oskarżonego, a która ma kapitalne znaczenie dla ustalenia winy oskarżonego. Sąd Rejonowy trafnie tą okoliczność eksponuje. Otóż świadek P. P. zmieniając treść swoich zeznań nigdy nie stwierdził, że bezpośrednio przed przyjazdem z oskarżonym na ulicę (...) w S. gdzie spotkali się z M. J. ktoś inny niż sam oskarżony miał kierować samochodem osobowym F. (...) o nr rej. (...). Świadek ten na rozprawie stwierdził jedynie odmiennie niż relacjonował to w postępowaniu przygotowawczym, iż oskarżony był trzeźwy. To ostatnie twierdzenie nie wytrzymuje krytyki w kontekście tak opinii biegłego lekarza K. D., który wypowiadał się co do czasu spożycia alkoholu przez oskarżonego Ł. P. jak również w kontekście okoliczności spotkania oskarżonego i świadka P. P.

z M. J.. Skoro bowiem oskarżony był trzeźwy w chwili gdy podjeżdżał pod posesję M. J. w S. to nie było żadnego logicznego uzasadnienia aby prosić właśnie ją o jazdę do sklepu po alkohol (tak zeznaje M. J. (k. 143). Istotne jest również, to na co słusznie zwraca uwagę Sąd orzekający że wypita przez oskarżonego ilość alkoholu przez świadka M. J. pod jej posesją (butelka piwa) nie mogła prowadzić do takiego stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu przez oskarżonego jak wynika to z badań stanu jego trzeźwości (k. 3).

Zwrócić należy uwagę również na okoliczność, iż podczas badania stanu trzeźwości o godz. 1³⁷ dnia 26 lipca 2012r. oskarżony podał do protokołu z przebiegu badania iż spożywał przed godz. 20⁰⁰ dnia poprzedniego alkohol w postaci wódki

i piwa, a więc inny i w znacznie większych ilościach niż zeznała M. J.. Nie ma żadnych wątpliwości w sprawie, o których mowa w przepisie art. 5 § 2 kpk, na takie wątpliwości nie wskazuje wprost apelacja, co czyni zarzut ich rozstrzygnięcia na niekorzyść oskarżonego całkowicie bezprzedmiotowym. Skoro ocena zebranych w sprawie dowodów jest trafna nie ma żadnych podstaw do stwierdzenia że Sąd Rejonowy dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych o którym stanowi art. 438 pkt 3 kpk.

Całkowicie chybione są zarzuty obrazy tak art. 413 § 2 pkt 1 kpk jak i art. 624 § 1 kpk. Absolutnie nie można zgodzić się z twierdzeniem, że opis przypisanego oskarżonemu czynu nie jest dokładny, a tym samym Sąd orzekający obraził

przepis art. 413 § 2 pkt 1 kpk. Pomijając już oczywistą okoliczność, że obrońca oskarżonego nie wskazuje na czym miałyby polegać wpływ tegoż uchybienia na treść wyroku, w kontekście wymogów art. 438 pkt 2 kpk podnieść należy, że:

- bez wątpliwości, a tak ustalił prawidłowo Sąd Rejonowy oskarżony kierował w stanie nietrzeźwym samochodem osobowym marki F. (...) nr rej. (...) w S.

- stan nietrzeźwości oskarżonego nie budził wątpliwości, a przepis art. 178a § 1 kk nie wymaga podania w opisie czynu zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu lub też we krwi osoby oskarżonej (skazanej). Definicja legalna stanu nietrzeźwości zawarta jest w przepisie art. 115 § 16 kk i skoro Sąd orzekający zgodnie z wymogami tegoż przepisu ustala iż taki stan miał miejsce nie ma potrzeby określania w opisie czynu rzeczywistych wartości z tym stanem związanych.

W kontekście rzekomego naruszenia przepisu art. 624 § 1 kpk stwierdzić należy, że oskarżony Ł. P. co prawda jest osobą bezrobotną, ale otrzymywał zasiłek dla bezrobotnych, jego żona pracuje, ma on na utrzymaniu jedno dziecko, jest osobą zdrową, a więc mającą możliwości zarobkowe w pełni gwarantujące zapłatę wszystkich kosztów sądowych w tym wydatków za postępowanie przed Sądem I instancji uzasadnionych jego postawą w toczącym się postępowaniu karnym.

Reasumując powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 kpk orzekł jak w sentencji. O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze Sąd ten orzekł na podstawie art. 636 § 1 kpk.

/ SSO Krzysztof Sójka/ /SSO Klaudiusz Senator/ /SSO Adam Zarzycki/